

Vergaderjaar 1993–1994

23 250

Regels voor het vervoer van gevaarlijke stoffen (Wet vervoer gevaarlijke stoffen)

Nr. 6

NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 5 september 1994

Het voorstel van wet wordt als volgt gewijzigd:

A

In artikel 1, eerste lid:

- a. komt onderdeel b, 10°, te luiden: 10° infectueuze stoffen,;
- b. wordt de puntkomma aan het slot van onderdeel e vervangen door een punt;
- c. vervalt onderdeel f.

B

In artikel 2, eerste lid:

- a. vervalt onderdeel c;
- b. worden de onderdelen d en e geletterd tot onderscheidenlijk c en d;
- c. wordt, onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel d (nieuw) door een puntkomma, een onderdeel toegevoegd, luidend:
- e. het nederleggen van gevaarlijke stoffen tijdens het vervoer.

C

In artikel 7 wordt «de Wegenverkeerswet (Stb. 1935, 554)» vervangen door: de Wegenverkeerswet 1994.

D

In artikel 8, eerste lid, wordt «bondgenootschappelijke mogendheid» vervangen door: andere mogendheid.

E

In artikel 11, eerste lid, wordt «de Wegenverkeerswet» vervangen door: de Wegenverkeerswet 1994.

F

Aan artikel 13 wordt na «openstaande wegen» toegevoegd: in de zin van de Wegenverkeerswet 1994.

G

In artikel 20 wordt «de Wegenverkeerswet» vervangen door: de Wegenverkeerswet 1994.

H

Artikel 23 wordt als volgt gewijzigd:

a. Het eerste lid komt te luiden:

1. Op verzoek van Onze Minister van Defensie verlenen burgemeester en wethouders ontheffing van het bepaalde in artikel 21 voor het vervoer met vervoermiddelen die in eigendom toebehoren aan of zich bevinden onder de verantwoordelijkheid van de krijgsmacht of van de krijgsmacht van een andere mogendheid:

a. ten behoeve van het laden en lossen op militaire locaties;

b. ten behoeve van het ruimen van ontploffingsgevaarlijke stoffen door onder Onze Minister van Defensie ressorterende opruimingsdiensten van explosieven.

b. Een nieuw lid wordt toegevoegd, luidend:

3. Burgemeester en wethouders kunnen op verzoek van Onze Minister van Defensie ontheffing verlenen van het bepaalde in artikel 21, indien dat noodzakelijk is ten behoeve van militaire oefeningen. Artikel 9, tweede tot en met vierde lid, is van overeenkomstige toepassing.

I

In artikel 28, eerste lid:

a. Komt onderdeel a te luiden:

a. Onze Minister indien de ontheffing betrekking heeft op het vervoeren over bij het Rijk of bij anderen dan publiekrechtelijke rechtspersonen in beheer zijnde vaarwegen of gedeelten daarvan;

b. Wordt, onder vervanging van de punt aan het slot van onderdeel c door een puntkomma, een onderdeel toegevoegd, luidend:

d. de havenschappen te Terneuzen onderscheidenlijk Vlissingen indien de ontheffing betrekking heeft op het vervoeren over bij het havenschap in beheer zijnde vaarwegen of gedeelten daarvan.

J

In artikel 34, tweede lid, wordt «bondgenootschappelijke mogendheid» vervangen door: andere mogendheid.

K

In artikel 47 wordt «de Inspecteur-Generaal van het Verkeer» vervangen door: Onze Minister.

L

Artikel 49 komt te luiden:

Artikel 49

1. Degene die een verzoek doet aan de rijksoverheid tot:

a. het verlenen of wijzigen van een ontheffing ingevolge deze wet;

b. het verrichten van een keuring ingevolge deze wet; of
c. het afgeven of wijzigen van ingevolge deze wet vereiste documenten;
is voor de behandeling van dat verzoek een vergoeding van de kosten
verschuldigd.

2. Bij ministeriële regeling:

- a. worden de vergoedingen, bedoeld in het eerste lid, vastgesteld, met dien verstande, dat per soort van handeling de geraamde opbrengst van de vergoedingen de geraamde uitgaven terzake niet te boven gaat;
- b. kan worden bepaald dat, indien anderen dan Onze Minister de in het eerste lid bedoelde werkzaamheden verrichten, zij zelf daarvoor de vergoedingen vaststellen met inachtneming van de bij ministeriële regeling gegeven voorschriften;
- c. wordt bepaald aan wie de vergoedingen, bedoeld in het eerste lid, verschuldigd zijn.

M

In artikel 57 wordt «het binnen en buiten Nederlands grondgebied brengen» vervangen door: het nederleggen tijdens het vervoer.

N

Artikel 59a komt te luiden:

Artikel 59a

De Wet op de economische delicten wordt als volgt gewijzigd:

A.

Artikel 1a wordt als volgt gewijzigd:

1. In onderdeel 1°:
  - a. wordt in het gedeelte betreffende de Kernenergiewet na «21,» ingevoegd: 21a, 21e, eerste lid,;
  - b. vervalt het gedeelte betreffende de Wet gevaarlijke stoffen;
  - c. wordt in de alfabetische rangschikking ingevoegd: de Wet vervoer gevaarlijke stoffen, de artikelen 4, 5, 10, 11, 21, 24, 27, 29, 31 en 33;
2. In onderdeel 2° vervalt het gedeelte betreffende de Wet gevaarlijke stoffen.
3. In onderdeel 3°:
  - a. vervalt het gedeelte betreffende de Wet gevaarlijke stoffen;
  - b. wordt in de alfabetische rangschikking ingevoegd: de Wet vervoer gevaarlijke stoffen: de artikelen 44, 47 en 48, tweede lid,;

B. Artikel 23a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt «artikel 11 van de Wet gevaarlijke stoffen» vervangen door: artikel 44a van de Wet vervoer gevaarlijke stoffen.
2. In het tweede lid:
  - a. wordt «Wet gevaarlijke stoffen» telkens vervangen door: Wet vervoer gevaarlijke stoffen;
  - b. wordt «artikel 11, eerste lid, onder e,» vervangen door: artikel 44a.

TOELICHTING

A

Onderdeel a: Door het overnemen van de aanbevelingen van de VN in de Economische Commissie voor Europa is de groep van walgingwekkende en gevaar voor besmetting opleverende stoffen per 1 januari 1995 een geheel herziene klasse (6.2) geworden. Deze voorschriften hebben betrekking op infectieuze stoffen, zodat de term onder 10° ook dienovereenkomstig aangepast moet worden.

Onderdelen b en c: in de wet komt het begrip «nationaal vervoer» niet verder voor; in de begripsbepalingen is deze term dan ook overbodig.

B

Onderdeel a: de oorspronkelijke opzet van de WVGS om het importeren en exporteren aan een vergunningplicht te binden, is verlaten, waardoor de onderhavige bepaling naast onderdeel a van het eerste lid van artikel 2 geen meerwaarde meer heeft. Daarom wordt, zoals in de memorie van antwoord bij artikel 2 uiteen gezet, dit onderdeel geschrapt.

Onderdeel c: coördinatie bij het uitoefenen van toezicht en een veilige en vlotte afwikkeling van het transportproces maken het noodzakelijk om kortstondige opslag van gevaarlijke stoffen in afwachting van aansluitend vervoer alsnog onder de werking van de WVGS te brengen. Door deze toevoeging wordt toezicht mogelijk gemaakt gedurende de fase van het transportproces waarin de stoffen kortstondig worden opgeslagen in de afwachting van verder vervoer. Tevens wordt voorkomen, dat zowel de WVGS als de voorschriften van de Wet milieugevaarlijke stoffen (betreffende verpakking en etikettering), waaraan niet tegelijkertijd voldaan kan worden, van toepassing zijn op deze fase van het transport.

Ik verwijs korthedshalve naar de toezegging ter zake in de memorie van antwoord onder 5.1 (Reikwijdte van het wetsvoorstel).

C

De verwijzing wordt in overeenstemming gebracht met de benaming van de nieuwe Wegenverkeerswet 1994 (Stb. 1994, 475).

D

Onder «bondgenootschappelijke mogendheid» wordt binnen de Nederlandse wetgeving verstaan een natie waarmee een militair bondgenootschap bij verdrag is aangegaan. Dit betreft de landen van NAVO, BENELUX en WEU.

In het tijdens de NAVO-top in januari 1994 overeengekomen «Partnership for Peace» (PFP) wordt de samenwerking met enkele niet-NAVO landen geïntensiveerd. Gemeenschappelijke oefeningen voor vredesbewarende operaties zullen ook in Nederland worden gehouden. Teneinde de samenwerkingsafspraken goed te kunnen uitvoeren, dienen de regels die voor de Nederlandse en bondgenootschappelijke krijgsmacht gelden ook te gelden voor de krijgsmachten van de landen die deel uitmaken van het PFP. In dit verband dient de term «bondgenootschappelijke mogendheid» te worden vervangen door «andere mogendheid». Immers het PFP is niet een bondgenootschappelijk verdrag maar een samenwerkingsprogramma van de NAVO met een aantal niet-NAVO landen, waaronder Zweden, Tjechië, Slowakije, Polen, Hongarije, Rusland en Roemenië. Zie de brief van de Minister van Defensie d.d. 29 april 1994 (kamerstukken II 1993-1994, 23 400 X, nr. 61).

De Nederlandse regering heeft, door zich als NAVO-lid te verbinden aan

het PFP, de verplichting om de samenwerkingsafspraken met deze landen gestand te doen en de landen in staat te stellen om bijvoorbeeld aan gemeenschappelijke oefeningen op Nederlands grondgebied deel te nemen. Dit heeft tot gevolg dat in de Nederlandse wetgeving geen belemmeringen mogen worden opgeworpen die een goede implementatie van het PFP in de weg staan.

Om duidelijkheid te scheppen over de nevenschikte positie die deze krijgsmachten op dit punt innemen is voorgestelde wijziging noodzakelijk.

Inmiddels ligt een overeenkomstig voorstel tot wijziging van de Wet wapens en munitie voor advies bij de Raad van State.

F

Conform toezegging in de memorie van antwoord beoogt deze toevoeging de positie van tunnels, bruggen, duikers en dergelijke buiten iedere twijfel te stellen. Door verwijzing naar de Wegenverkeerswet 1994 wordt aangesloten bij het weg-begrip uit die wet.

H

De ontheffingsbepaling van het eerste lid is uitgebreid ten behoeve van opruimingswerkzaamheden door de onder het Ministerie van Defensie ressorterende explosievenopruimingsdiensten. Deze ontheffingsgrond hangt samen met de uit de aard van de werkzaamheden voortvloeiende noodzaak ontplofbare stoffen te vervoeren over niet aangewezen routes. Het imperatieve karakter van de bepaling is gebaseerd op het uitgangspunt dat de werkzaamheden, die veelal op verzoek van de betrokken gemeenten worden uitgevoerd, worden verricht in het belang van de algemene veiligheid. Overigens kunnen de gemeenten de ontheffing wel onder beperkingen verlenen, waarbij te denken valt aan voorschriften omtrent de openbare orde en de veiligheid.

Tevens zijn enkele redactionele aanpassingen in artikel 23 gepleegd, welke geen inhoudelijke wijziging beogen.

Het nieuwe derde lid biedt de gemeenten de mogelijkheid om ontheffing te verlenen van de routeplicht ten aanzien van militaire oefeningen. Het gaat dan om het in de praktijk brengen van theoretisch onderwezen bekwaamheden onder oorlogsnabootsende omstandigheden, met als doel de bedrevenheid in het uitvoeren van oorlogstaken te verwerven, te onderhouden of op te voeren. De ontheffing van de routeplicht hangt samen met het vervoer van munitie behorende tot de operationele of organieke (oorlogs)uitrusting van het voertuig, zoals bemande wapensystemen en munitie vervoer met niet-tactische voertuigen. Bij de planning van oefeningen kan vanwege het strategische improvisatie-aspect, dat aan de oefeningen inherent is, vaak geen rekening worden gehouden met de routing.

In de huidige praktijk wordt bij de voorbereiding van de oefening de gemeente altijd via de desbetreffende provinciaal militaire commandant geruime tijd van te voren ingelicht over de te houden oefening. Indien gewenst wordt nader overleg gevoerd met de gemeente over bijvoorbeeld de periode waarbinnen de oefening plaatsheeft. In de huidige situatie levert deze procedure geen problemen op.

De ontheffingsgrond in het eerste lid biedt de gemeente in de toekomst echter geen ruimte om voor deze oefeningen een noodzakelijke ontheffing ten aanzien van de routing te geven. Alternatieven, zoals het vervangen van munitie door dummy's, worden al wel toegepast, maar zijn niet voor alle opleidingsdoeleinden geschikt. Naast simulatie zal oefenen onder zo werkelijk mogelijke omstandigheden nodig blijven. Het ontbreken van een ontheffingsgrond zal het oefenen van operationele verplaatsingen met

munitie-vervoerende tactische (tanks) en niet-tactische voertuigen belangrijk belemmeren. Hoewel het streven van Defensie erop is gericht zich ook in deze gevallen zoveel mogelijk aan de routeplicht te houden, zal voor de gevallen waarin dit niet mogelijk is een voorziening moeten worden getroffen. De ontheffingsgrond in het derde lid strekt ertoe de huidige situatie te kunnen continueren in die zin, dat burgemeester en wethouders indien nodig een ontheffing kunnen verlenen. Daarbij kunnen zij door het stellen van voorschriften ten volle hun verantwoordelijkheid ten aanzien van de openbare orde en veiligheid laten meewegen.

I

Onder verwijzing naar het artikelsgewijze gedeelte van de memorie van antwoord, merk ik het volgende op.

In onderdeel a wordt een ontheffingsmogelijkheid gecreëerd met betrekking tot vaarwegen die bij particulieren (niet-overheidsinstellingen) in beheer zijn. Gelet op de publiekrechtelijke afwegingen van openbare veiligheid en ander openbaar belang, welke aan het al dan niet verlenen van de ontheffing vooraf gaan, is het wenselijk de ontheffingsbevoegdheid bij de minister neer te leggen.

Onderdeel b voegt de mogelijkheid toe voor genoemde havenschappen om met betrekking tot de door hen beheerde vaarwegen ontheffing te verlenen. De havenschappen zijn bij wet ingesteld: Wet havenschap Vlissingen (Stb. 1970, 457) en Wet havenschap Terneuzen (Stb. 1971, 252).

K

Deze in de memorie van antwoord (onder 3.3, Handhaving) toegezegde wijziging beoogt het aansluiten bij de systematiek van de overige vervoerwetgeving.

De desbetreffende meldingen moeten worden gedaan bij een door de minister aan te wijzen ambtenaar. In de nadere uitwerking hiervan zullen de hoofden van de units van de Rijksverkeersinspectie worden aange-
wezen.

L

De wijziging betreft het volgende.

1. Conform een daarop betrekking hebbende opmerking in het voorlopig verslag en de daarop gegeven reactie in de memorie van antwoord is het derde lid van artikel 49 geschrapt. Dit behelste een delegatiemogelijkheid naar algemene maatregel van bestuur inzake nadere regels met betrekking tot de vergoedingen. Echter aan nadere regels op niveau van algemene maatregel van bestuur is bij nader inzien geen behoefte, nu het belangrijke uitgangspunt van de ten hoogste kostendekkendheid reeds in de wet is opgenomen.

2. Oorspronkelijk stond in het eerste lid, dat vergoeding verschuldigd is «naar door Onze Minister vast te stellen tarieven». Hierin zou gelezen kunnen worden, dat bij afzonderlijke beschikkingen de tarieven moeten worden vastgesteld. Beoogd is echter een ministeriële regeling, met het oog waarop een aanpassing van dit artikel heeft plaats gevonden.

3. Dit artikel heeft betrekking op keuringen, afgifte van documenten e.d., voor zover behorende tot de taak van de minister. Deze activiteiten worden in toenemende mate «uitbesteed». In verband hiermee dient voorzien te worden in een wettelijke grondslag voor de verplichting van de justitiabelen om aan deze derden de vergoeding te betalen. Zo worden op basis van VLG, VBG en VSG door derde-instanties keuringen verricht

(zie bijvoorbeeld in randnummer 212.154 VLG). Omdat het hier ook om ministeriële regelingen gaat, is wat betreft de tarieven bij dat niveau van regelgeving aangesloten. Daarnaast is een ministeriële regeling hier de aangewezen weg, omdat geen sprake is van principiële of bijzondere beleidsmatige keuzen, maar van technische uitwerkingen van de wet, die bovendien regelmatig aan wijziging onderhevig zijn.

4. Ten aanzien van door derde-instanties verrichte handelingen, bestaan de volgende mogelijkheden.

a. De minister stelt de tarieven vast. De derde-instanties die de desbetreffende werkzaamheden wensen te verrichten, doen dat tegen de vastgestelde tarieven.

b. De derde-instanties stellen hun eigen tarieven vast, met inachtneming van de daartoe gestelde voorschriften.

c. De minister maakt van zijn publiekrechtelijke bevoegdheden gebruik om een derde rechtstreeks op te dragen de werkzaamheden, bedoeld in het eerste lid, te verrichten. Gedacht kan worden aan de te verzelfstandigen Rijksdienst voor het Wegverkeer (Dienst Wegverkeer), aan wie krachtens artikel 4b, tweede lid, van het voorstel tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994¹, taken kunnen worden opgedragen, hetzij rechtstreeks (artikel 4b, tweede lid, onderdeel b), hetzij door tussenkomst van een algemeen verbindend voorschrift, zoals een ministeriële regeling (artikel 4b, tweede lid, onderdeel a).

5. Het vierde lid van artikel 49 is geschrapt. De verwijzing naar de Dienst Wegverkeer kan, gezien het bovenstaande, achterwege blijven. Immers de Dienst Wegverkeer neemt ten opzichte van andere derde-instanties, waaraan de werkzaamheden van het eerste lid kunnen worden opgedragen, geen bijzondere positie in. Ofwel op basis van overeenkomst, ofwel met gebruikmaking van genoemde wettelijke bevoegdheden kan de minister taken aan de Dienst opdragen. Wat dit laatste betreft, is hier in concreto een ministeriële regeling aan de orde. Vanzelfsprekend laat een dergelijke regeling onverlet de tarievenstructuur van de Dienst voor zover de Wegenverkeerswet 1994 daarin voorziet. Ook in die zin kan een verwijzing naar de Dienst Wegverkeer in artikel 49 zonder bezwaar achterwege blijven. De in het tweede lid, onderdeel b, van artikel 49 bedoelde mogelijkheid dat de instelling zelf haar tarieven vaststelt, heeft in ieder geval betrekking op de Dienst Wegverkeer.

M

In verband met de opnemings van het «nederleggen tijdens het vervoer» in de WVGs, moet de afbakening tussen deze wet en de Wet milieu-gevaarlijke stoffen, welke via artikel 57 geschiedt, worden aangepast. Tevens is hierin verwerkt het laten vervallen van het oorspronkelijke onderdeel c uit het eerste lid van artikel 2 WVGs.

N

In dit artikel zijn enkele technisch-redactionele wijzigingen aangebracht, welke overigens voor de strekking en de inhoud van dit artikel geen betekenis hebben.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
A. Jorritsma-Lebbink.

---

¹ Kamerstukken II, 1993-1994, 22 961, nr. 9.